पावकायाग्नये शुचये" इति। 'वसन्ते ब्राह्मणोऽग्निमादधीत' इति च। तत्राधानं पवमानादीनामिष्टीनामङ्गम्भवेत्, कुतः दर्शपूर्णमासविकृतिषु पवमानादीष्टिषु चोदकप्राप्तानामाहवनीयाद्यग्नीनां? इष्ट्यङ्गत्वे सति अग्निद्वारा तत्संस्काररूपस्याधानस्यापि तदङ्गताया अनिर्वार्य्यत्वादिति चेत्। मैवम्। न ह्येतदाधानं कस्यचित्क्रतोः प्रकरणे पठितं किन्त्वनारभ्याधीतम्। अतो न कस्याप्येतदङ्गम्, किन्त्वाधानवदिष्टीनाम्। अग्निसंस्कारार्थत्वात् परस्परं नास्त्यङ्गाङ्गिभावशङ्का॥ ननु पवमानेऽप्यङ्गत्वाभावे अग्निसंस्कारवैयर्थ्यादग्निद्वारा तदङ्गत्वं युक्तमिति चेन्न। संस्कृतानामग्नीनामग्निहोत्राद्युत्तरक्रतुषु तत्तद्वाक्यैर्विनियोगावगमात्। तस्मान्नाधानमङ्गम्। द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्।

"वसन्ते विप्र आदध्यात् तत्रैवोपनयीत तम्।
अनुवादः प्रापणं वाऽनुवादः कालसिद्धये॥
अन्तरेणाग्निविद्याभ्यां कर्म्मानुष्ठित्यसम्भवात्।
कृष्णे आधानोपनीती प्राप्ते विप्रादयस्ततः॥
लौकिकाग्नेः पुस्तकाच्च तत्सिद्धेर्नास्ति कल्पनम्।
कालविप्रादिसंयुक्तं अतोऽप्राप्तं विधीयते"॥

"वसन्ते ब्राह्मणोऽग्निमादधीत। ग्रीष्मे राजन्यः। शरदि वैश्यः" इति श्रूयते। वसन्ते ब्राह्मणमुपनयीत। ग्रीष्मे राजन्यं, शरदि वैश्यम्, इति च। तत्र वसन्तादिकालविशेषं विधातुं ब्राह्मणादयोऽनूद्यन्ते। न च तेषां प्राप्त्यभावः। क्रत्वनुष्ठानान्य-